

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN

8/2025

Světlo svítí ve tmě a tma ho nepohltila
(Jan 1,5)

Z obsahu

- 3 **Aktuality**
- 6 **Chrám svaté Barbory**
- 8 **CiGy**
- 9 **Duchovní okénko**
- 10 **Seriál ze sakristie**
- 11 **CMŠ**
- 12 **Společný výlet za poznáním**
- 13 **Různé**
- 14 **Běh pro zvon**
- 15 **Farní knihovna**

Tiráž

ZPRAVODAJ 8/2025

farností Kutná Hora, Bykář a Třebonín

Vydáno: 26. 10. 2025

Slouží pro vnitřní potřebu farností
Kutná Hora, Bykář a Třebonín.

Doporučený příspěvek na výtisk: 20 Kč

Vydává:

Římskokatolická farnost
- arciděkanství Kutná Hora
Jakubská 1, 284 01 Kutná Hora
www.khfarnost.cz

Redakce:

Viktor Darebný, tel.: 739 495 249
e-mail: viktor.darebny@khfarnost.cz

Foto na titulní straně: Vladislav Brokeš

Uzávěrka příštích dvou čísel: 4. 11. a 9. 12.

Redakce si vyhrazuje právo
došlé příspěvky krátit.

Kontakt na kněze

Pokud máte zájem o duchovní rozhovor či setkání s knězem, chcete navázat kontakt s naším společenstvím nebo se jen zeptat na cokoli ohledně křesťanství, neváhejte se obrátit na duchovního pastýře farnosti:

P. Vladislav Brokeš, arciděkan
tel.: 731 402 221
e-mail: vladislav.brokes@khfarnost.cz

Drazí farníci, milé sestry a bratři,

na stránkách farních novin najdete mnoho zpráv ze života naší farnosti. Můžete si přečíst o událostech, které jsme již společně prožili, i o těch, které nás čekají. Při pohledu na uplynulé týdny jsem naplněn vděčností za všechna setkání, která mi přinesla opravdovou radost. Krásný čas jsem prožil s dětmi z naší mateřské školky při katechezích i na společném výletě do Grunty. Děkuji paní ředitelce Ivetě a všem učitelkám za jejich obětavou práci a lásku k dětem.

Do Hoješína jsem se tentokrát vydal dvakrát. Nejprve se společenstvím seniorů, poté za rodinami s dětmi. Společně jsme slavili mši svatou v předvečer misijní neděle. Nic nenahradí osobní setkání, která spojují všechny generace a to od nejmenších až po seniory.

Horní sál arciděkanství ožil dvěma zajímavými akcemi. V „Kavárně s překvapením“ jsem mohl vyprávět o cestě do Kolumbie a Brazílie a podělit se o zážitky i fotografie z putování mezi společenstvími církve Latinské Ameriky. Druhou akcí bylo první setkání nad biblickými příběhy seriálu The Chosen - Vyvolení. Na promítání prvního dílu přišlo čtyřiačtyřicet účastníků a v malých skupinkách jsme sdíleli dojmy i duchovní poselství. Věřím, že se znovu sejdem 13. listopadu a těším se i na ty, kdo se poprvé nemohli zúčastnit.

Výročí posvěcení našeho chrámu doprovodil tradiční Běh pro zvon. Děkuji organizátorům Soně Krejčové, Radce Karellové, Jardovi Bouškovi a všem třiašedesáti dobrovolníkům za hladký průběh již osmého ročníku této oblíbené akce. Bližší informace o běhu s fotografiemi najdete na dalších stránkách.

Velkou událostí se stala premiéra krátkého dokumentárního filmu *Živá Barbora*. Zcela zaplněný chrám sv. Barbory se proměnil v místo hlubokého prožitku, kde jsme mohli zhlédnout film o kráse chrámu a to nejen architektonické, ale především duchovní. Děkuji Tomášovi a Lence Keclovým, kteří stáli u zrodu nápadu podpořit vznik duchovního dokumentu, dokumentaristovi Martinu Rýznarovi a celému farnímu týmu, jenž projekt s láskou zrealizoval. Díky naší společné práci a radosti měla premiéra hloubku i krásu, na kterou se bude dlouho vzpomínat. Vzhledem k tomu, že dokument *Živá Barbora* je umístěný pro každého na internetu, může šířit velikou duchovní radost.

Před námi jsou dvě významné události. Svatomartinský průvod a vzpomínka na naše drahé zesnulé. Společná modlitba na hřbitově i slavnostní bohoslužba v chrámu sv. Barbory nám mohou pomoci znovu zakusit blízkost Božího světla a naděje. A tak tyto dny nejsou dny smutku, ale tiché radosti. Připomínají nám, že světlo svatých a modlitba za zemřelé jsou dvě strany téže naděje: víry v život, který neumírá. Kéž i my sami kráčíme v tomto světle s otevřeným srdcem, které umí děkovat, odpouštět a doufat.

V modlitbě s vámi otec Vladislav ●

Dušičky v chrámu svaté Barbory

Na začátku listopadu si tradičně připomínáme Památku všech věrných zemřelých — takzvané Dušičky, čas ztišení, modlitby a vděčné vzpomínky na ty, kteří nás předešli do věčnosti. I letos se při této příležitosti uskuteční dvě významné bohoslužby v rámci kutnohorského arciděkanství.

Poutní mše v kostele Všech svatých

V pátek 1. listopadu v 17:00 hodin se v kostele Všech svatých na hřbitově uskuteční poutní mše svatá. Po jejím skončení půjdeme průvodem na hřbitov, kde se společně pomodlíme za zemřelé. Tato událost patří k nejdojemnějším okamžikům liturgického roku — v tichu svíček a modliteb ožívá vědomí, že láska smrti nekončí.

Mše za zemřelé v chrámu sv. Barbory

V sobotu 2. listopadu v 18:00 hodin se uskuteční mše svatá za zemřelé v chrámu sv. Barbory. Během liturgie zazní Requiem od Jana Evangelisty Kypty v podání USPS Tyl pod vedením Zdeňka Licka. Na varhany doprovodí Viktor Darebný. Při mši svaté budete moci zapálit svíčku za své blízké, kteří již nejsou mezi námi.

Hudební zpracování modlitby za zemřelé dodává celé slavnosti mimořádnou hloubku a duchovní sílu — Requiem se stává nejen prosbou, ale i chválou Boha život

redakce ●

Duchovní obnova seniorů v Hoješíně

Za krásného podzimního dne 2. října, v podmanivé krajině Železných hor, ve vlídné péči Školských sester sv. Františka, jsme prožili jednodenní duchovní obnovu. Po vzájemném představení a představení sester pro nás otec Vladislav připravil katecheze papežů Františka a Lva XIV. Dotkli jsme se setkání Ježíše a Nikodéma, setkání Ježíše se Samařankou u studny, podobenství o rozsévaci a podobenství o milosrdném Samaritánovi. Sami jsme měli možnost reagovat na to, co jsme slyšeli, přidat svůj pocit či pohled. V průběhu dne jsme se tak lépe poznávali, ačkoliv se mnozí známe již delší dobu. Společně jsme prožili krátkou adoraci, růženec spolu se sestrami, na závěr mši svatou. Kdo chtěl, mohl si po obědě prohlédnout zrekonstruovaný klášter (lépe řečeno Dům sestry Elišky Pretschnerové) nebo se projít po okolí.

Děkujeme otci Vladislavovi za program, Jiřince Urbanové za organizaci, sestrám za péči a dobrý oběd, sobě navzájem za společenství a Pánu Bohu za požehnání akce.

Marie Macková ●

Setkání mládeže - Vikariátka v Čáslavi

V sobotu 22. listopadu se uskuteční vikariátní setkání mládeže, tentokrát na faře v Čáslavi. Akce začne v 11:00 hodin a vyvrcholí mši svatou v 18:00.

Toto tradiční setkání nabízí jedinečnou příležitost, jak se potkat s mladými lidmi z celého vikariátu, sdílet víru, radost i přátelství. Den bude naplněn společnými aktivitami, hrami, zamyšleními, ale i chvílemi ticha a modlitby. O jídlo

bude postaráno, takže si stačí přinést jen otevřené srdce a dobrou náladu.

Hostem letošního Vikariátka bude P. Pavel Jäger, který se s účastníky podělí o své zkušenosti a povzbuzení k životu s Bohem v každodennosti.

redakce ●

4 Péče o hroby kněží a řeholnic na městském hřbitově

Víte, že se farnost stará o 20 hrobů? Ano, naše farnost se stará o několik hrobů na městském hřbitově, v nichž odpočívají kněží a řeholnice, kteří v minulosti působili v našem kraji. Tito služebníci církve zasvětili svůj život Bohu a lidem, a proto chceme s úctou pečovat o místa jejich posledního odpočinku.

V těchto dnech, kdy se blíží památka všech věrných zemřelých, věnujeme hrobům zvláštní pozornost. Trojice žen společně připravila výzdobu na tyto hroby. Za jejich práci jim moc děkujeme. A děkujeme i těm, kteří během celého roku tomuto místu dávají svůj čas. Na Slavnost Všech svatých se po mši svaté vydáme společně ke kněžským hrobům, kde se za naše zemřelé pomodlíme.

redakce ●

Skupinka šesti spolužaček

Skupinka šesti spolužaček - seniorek ze zdravotnické školy v Kyjově, které budou mít padesát let po maturitě příští rok, se rozhodla, že uskuteční pěší pouťovou cestu ze Žitkové na Velehrad v Bílých Karpatech. Přespávaly jsme na místních farech tři noci, navštívily spoustu kostelů, počasí nám v říjnu přálo a díky Boží ochraně jsme doputovaly za tři dny přes Bojkovice, Pozlovice, Luhačovice, Biskupice, Uherský Brod, Uherské Hradiště a Staré Město na Velehrad! Ušly jsme celkem 40 km a použily jsme na cestě i vlak a autobus. Účastnice pochodu jsou z okolí Kyjova, Hodonína a Břeclavi. Jen já jsem se díky manželovi ocitla v Kutné Hoře, ale často jezdím do zmíněných končin, kde mám své kořeny. Bydlím tady na Kutnohorsku 44 let a jsem šťastná, že jsem našla zdejší úžasné křesťanské společenství.

Marie Chocholáčková ●

Úmrtí JUDr. Ing. Gustava Svěráka

V Praze 5. října náhle zemřel JUDr. Ing. Gustav Svěrák. Narodil se 28. ledna 1941 v Kutné Hoře do rodiny notáře a lidoveckého komunálního politika Gustava Svěráka. Po maturitě na zdejším gymnáziu (1958) vystudoval VŠE a následně Právnickou fakultu UK. Působil jako právník ve státní správě i soukromých společnostech. S manžel-

kou Evou žil v Praze-Štěrboholích, ale s Kutnou Horou udržoval stálý kontakt. Z bohatého otcova fotoarchivu poskytl materiály pro publikaci "Zvon pro Jakuba" (2017) a vlastním nákladem vydal své paměti "Byl jsem u toho" (2017), v nichž připomněl dějiny kutnohorské farnosti v letech 1946–1968.

Lukáš Provaz ●

Svatomartinský lampionový průvod

Srdečně zveme všechny děti, rodiče i přátele farnosti na tradiční Svatomartinský lampionový průvod, který se uskuteční v úterý 11. listopadu. Sejdeme se v 17 hodin u kostela sv. Jakuba, odkud se s rozsvícenými lampiony vydáme centrem města do chrámu sv. Barbory.

Svatý Martin je známý svou štedrostí a soucitem – podle legendy se na cestě potkal s promrzlým žebrákem, kterému mečem rozťal svůj plášť a polovinu mu daroval. Tento prostý čin se stal symbolem křesťanské lásky a pomoci bližnímu.

Nezapomeňte si vzít lampion a přijďte s námi prožít toto milé podzimní setkání ve znamení světla, radosti a sdílení.

redakce ●

Červená středa - připomínka těch, kdo trpí pro víru

Ve středu 26. listopadu 2025 se i naše město připojí k mezinárodní iniciativě Červená středa (Red Wednesday), která připomíná všechny lidi na světě pronásledované pro své náboženské přesvědčení.

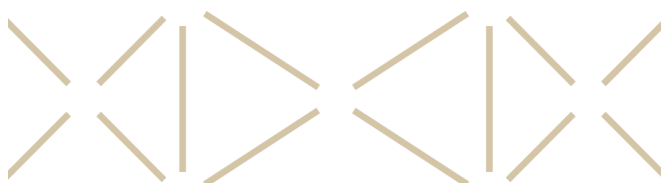
Smyslem této akce je veřejně si uvědomit, že i v dnešní době mnoho křesťanů, ale i příslušníků jiných náboženství, trpí kvůli své víře – bývají diskriminováni, vězněni či dokonce zabíjeni. Hlavním symbolem této iniciativy je červené světlo, které připomíná krev mučedníků a zároveň je znamením naděje ve tmě. Proto se po celém světě rozsvěcují významné budovy, chrámy či mosty červenou barvou, aby společně vyjádřily solidaritu s těmi, kdo nemohou svobodně žít svou víru.

V chrámu svaté Barbory bude během dne od 10 do 17 hodin možnost přijít zapálit svíčku za všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro svou víru. V podvečer se poté rozsvítí červené osvětlení oken chrámu sv. Jakuba, které se tak stane součástí symbolické mapy světla naděje.

V 18 hodin bude v kostele sv. Jakuba slavena mše svatá za pronásledované křesťany a za všechny, kdo trpí pro pravdu a spravedlnost.

Červená středa nás zve k modlitbě, tichému zamyšlení i k vděčnosti za svobodu, kterou máme. Připojme se i my – zapálením svíčky, modlitbou, účastí na mši nebo prostým světlem v okně. Každé malé světlo má svůj význam.

redakce ●

Evropské dědictví přepsalo rekordy

Rok 2025 přepsal dosavadní statistiky a stal se nejúspěšnějším obdobím celé řady let 2014–2025. Návštěvnost dosáhla 11 276 osob, což je nejen nový rekord, ale také výrazný posun oproti předchozím maximům – o téměř čtvrtinu více než v dosavadně rekordním roce 2018 a o více než 28 % nad úroveň roku 2023. V porovnání s mimořádně slabým rokem 2024, kdy dorazilo pouze 3 909 návštěvníků, jde o téměř trojnásobný nárůst.

Spolu s růstem počtu návštěvníků se zvýšily i dary návštěvníků. V roce 2025 činily 76 326 Kč – nejvíce v celé historii sledování. To znamená více než dvojnásobek částky z roku 2018, výrazný nárůst oproti roku 2023 a více než zdvojnásobení proti roku 2024. V přepočtu na osobu činil příspěvek přibližně 6,77 Kč. Tím sice zaostal o zhruba 14 % za pandemickým rekordem roku 2021, přesto představuje více než dvojnásobek úrovně roku 2018.

Za těmito čísly stojí otevření kostelů: chrámu sv. Barbory, který je dlouhodobě hlavním magnetem, byly zpřístupněny také kostel sv. Jakuba, kostel Matky Boží Na Náměti, klášterní kostel, kaple Božího těla a kostel Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě. Návštěvníkům se tak pestrá škála duchovních a kulturních zážitků.

Chrám sv. Barbory je hlavní tahák. Největší pozornost tradičně přitáhl chrám sv. Barbory, symbol Kutné Hory a nejnavštěvovanější kostel Dnů evropského dědictví, který naše farnost otevřela. V roce 2025 jej navštívilo rekordních 7 095 osob, což představuje více než 60 % celkové návštěvnosti. Spolu s tím dosáhly maxima i dary – 56 188 Kč, tedy v přepočtu 7,91 Kč na osobu. Ačkoli je tento průměr nižší než během pandemických let, jde o nadprůměrnou hodnotu v kontextu celé série. Vývoj chrámu ukazuje, že i přes propad roku 2024 si dokázal udržet status hlavního magnetu, a jeho rekordní výsledky v roce 2025 byly klíčovým faktorem celkového úspěchu.

Z pohledu vývoje posledních let působí rok 2025 jako zásadní obrat. Po propadech během pandemie a po mimořádně slabém roce 2024, kdy bylo extrémně ošklivé počasí, přichází silný růst, který posouvá hranice možného. Je zřejmé, že kombinace širší nabídky a obnoveného zájmu veřejnosti přinesla rekordní výsledky, které se stávají novým měřítkem pro další období.

Za celý svatobarborský tým Kristýna Drahotová ●

Živá Barbora

Živá Barbora – večer, kdy chrám ožil světlem, hudbou a setkáním. Někteří z vás tam byli – a víte, že ten večer měl zvláštní kouzlo. Chrám svaté Barbory, který po většinu dne žije ruchem návštěvníků, se tentokrát proměnil v prostor plný světla, hudby a společného očekávání. V presbytáři se rozsvítilo ohromné promítací plátno

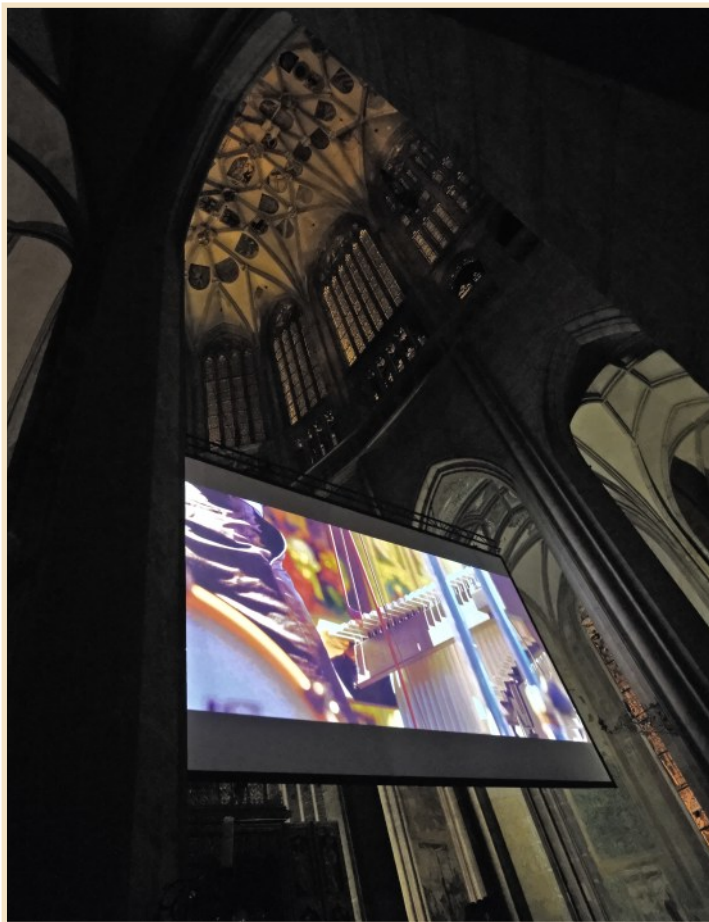
a náš duchovní i kulturní domov se na chvíli stal filmovým sálem. Společně jsme byli svědky něčeho skutečně krásného.

Pro ty, kdo s námi tentokrát být nemohli, se pokusím ten večer alespoň krátce přiblížit – snad se mezi řádky podaří vyčíst, jak dojemné a krásné to bylo.

Byl čtvrtek 16. října 2025, když se chrám poprvé ve své historii proměnil ve filmový sál. Krátký dokumentární snímek *Živá Barbora*, vzniklý z iniciativy naší farnosti ve spolupráci s Paxart Studiem, vypráví o chrámu svaté Barbory nejen jako o architektonickém klenotu, ale především jako o živém místě – prostoru, kde se prolíná každodenní ruch, modlitba, kultura i setkávání lidí.

Pod gotickými klenbami panovala slavnostní, a přitom klidná atmosféra. Hosté se při příchodu mohli podívat na prezentaci o činnosti naší farnosti a zaposlouchat se

do hudby z projektu KCD II, která prostor jemně rozeznívala. Večerem jsme diváky provázeli společně s otcem Vladislavem, který v úvodu přivítal všechny přítomné a uvedl film do kontextu života farnosti. Na premiéru zavítal také Mons. Prokop Brož, bývalý kutnohorský kaplan a nynější pomocný biskup, pro něhož je chrám svaté Barbory stále místem blízkým a osobním. Poté se hosté ponořili do příběhu chrámu, který díky obrazu, hudbě a hlasům jeho lidí znovu ožil.

Autorem filmu je Martin Rýznar z Paxart Studia. Jeho cit pro obraz a světlo dokázal zachytit nejen krásu architektury, ale i to, co tvoří srdce chrámu — společenství lidí, kteří ho denně naplňují životem. Když po projekci dozněla závěrečná hudba, zůstalo v chrámu na chvíli ticho a pak se rozezněl potlesk.

Po filmu následoval krátký rozhovor s autorem snímku Martinem Rýznarem z Paxart Studia, který se podělil o svou zkušenost s natáčením v chrámu. Popsal, že práce na filmu byla pro něj jedinečnou příležitostí poznat lidi z farnosti, jejich propojení i vztah k místu, které žije hlubokou vírou i kulturou. Vyjádřil také radost z dlouhodobé spolupráce a vděčnost za otevřenost, s níž byl v Kutné Hoře přijat.

Dále následovala krátká bonusová část — dechberoucí průlet dronem nad chrámem, videoklip Prague Cello Qu-

artet a liturgický tanec v podání mladých tanečnic ze ZUŠ Litomyšl a ZUŠ Ústí nad Orlicí. Choreografie Pavlína Lipenské přinesla do prostoru pohyb, něhu a modlitbu beze slov — krásný kontrast k monumentálnímu prostoru chrámu.

Velké uznání patří společnosti AV Media, která zajistila technické zázemí večera a proměnila chrám ve skutečný promítací sál. Díky nim mohla vyniknout jak obrazová kráska, tak jemná hudební vrstva filmu a ostatních videí.

A když se světla zhasla a potlesk dozníval, večer ještě neskončil. Před chrámem sv. Barbory, u kaple Božího těla, na všechny čekalo pohoštění — výborné koláče, preclíčky z Chocně a víno z Vinných sklepů Kutná Hora. Stoly byly prostřené se svíčkami a vonělo svažené víno, které do chladného říjnového večera přineslo hřejivou pohodu. Atmosféra byla intimní a slavnostní zároveň — lidé postávali v hloučkách, sdíleli dojmy, vyprávěli a usmívali se. Byl to prostý, a přesto mimořádně krásný závěr večera — chvíle přátelského zastavení, které by se v dnešním uspěchaném světě mělo dít častěji.

A pokud jste film ještě neviděli, najdete jej online na stránkách www.chramsvatebarbory.cz/film. Možná i vy při jeho sledování pocítíte, že chrám svaté Barbory je opravdu živý — a že jeho příběh pokračuje dál, s námi všemi.

V příštím čísle se ohlédneme za vznikem filmu *Živá Barbora*. Dozvíte se, jak Martin Rýznar po dobu více než roku a půl docházel do naší farnosti, aby zachytil život chrámu svaté Barbory v jeho přirozeném rytmu — v tichých raních chvílích, při slavnostních mších i mezi návštěvníky, kteří sem přicházejí obdivovat krásu a nacházet klid. Ve filmu promlouvají lidé, kteří svým pohledem a zkušeností skládají mozaiku chrámu jako místa víry, práce i setkávání. V příštím článku se dozvíte, jak jejich výpovědi vznikaly a jak se celý příběh *Živé Barbory* postupně zrodil.

Za farní tým Kristýna Drahotová

Novinky na Církevním gymnázium

Podobně jako v loňském roce, i letošní velké prázdniny byly věnovány úpravám ve škole. Podařila se výměna prkenné podlahy v učebně tercií - za tu novou vděčíme naší farnosti. V přípravném týdnu jsme my učitelé absolvovali duchovní obnovu s P. Michalem Šramkem. V závěru programu nás čekala prohlídka zvonů jezuitské koleje a ochozů na chrámu sv. Barbory. Byl to krásný zážitek.

Od studenty obávaného prvního září se škola rozjela obvyklým způsobem. Přivítali jsme kromě stávajících studentů 31 nových primánů. Ti se zkraje září krátce seznámili se školou - třídami, rozvrhem, učiteli... a hned třetí den školy celá třída vyrazila do Jeníkova u Hlinska na adaptační pobyt plný týmových her a poznávání. V letošní primě byste našli i dvě naše farnice, Evičku Knapovou a Klárku Kutilovou.

První zářijový víkend byl ve městě věnován Dnům evropského dědictví, do kterých se pravidelně zapojujeme. Prohlídku školy s kolegou Mgr. Karlem Vopařilem navštívilo 45 hostů.

19. září se konala Noc literatury, která měla v klášteře jedno ze svých působišť. Brzy na to, 22.-23. 9., v Kutné Hoře probíhalo Valné shromáždění Sítě přidružených škol UNESCO v ČR. Naše gymnázium do této Sítě patří a tentokrát patřilo mezi spolupořadatele akce.

Účastníci navštívili mimo jiné také prohlídku školy. Fotka níže pochází právě z tohoto shromáždění, kterého se kromě kolegyně Mgr. Aleny Kluhové zúčastnily také studentky sexty. Poslední prohlídku školy absolvovali žáci ze ZŠ Žižkov, kteří v programu dějepisu mají poznávání kutnohorských památek. Máme radost, že během tak

krátké doby do školy a do kláštera zavítalo tolik návštěvníků, a to i ze široké veřejnosti.

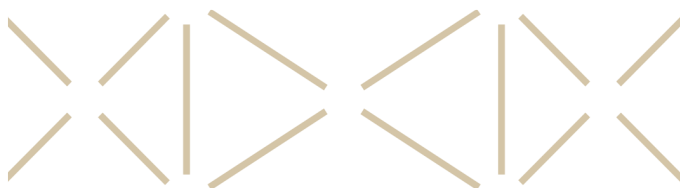
Co se školy samotné týká, v plánu je pro letošní rok je výzva, kterou nám přineslo Ministerstvo školství s novým Rámcovým vzdělávacím programem pro základní vzdělávání. Osmiletých gymnázií se týká zásah do vzdělávacího programu pouze na úrovni nižšího stupně (tj. ročníků prima-kvarta), nicméně na toto téma diskutujeme v rámci celé sborovny napříč všemi ročníky.

Vzhledem k tomu, že změny ve vzdělávacím programu jsou v řadě předmětů opravdu velké, rozhodli jsme se pro průběžné setkávání pedagogů, kolegiální sdílení a sdílení v oblasti mezipředmětových vazeb tak, abychom na nový vzdělávací program byli dobře připraveni. Kdo netuší, co takový program je, kdybych použila spojení "učební osnovy", tak si možná obsah představí trochu snáz, nicméně státní dokument zahrnuje víc, než si umíme představit pod výukou jako takovou.

Nový vzdělávací program více apeluje na celkový profil absolventů základního vzdělávání, zaměřuje se hodně na praktickou stránku výuky, přitvrzuje v úrovni anglického jazyka, zařazuje druhý cizí jazyk dříve, než doposud a podobně. Současně požaduje, aby školy byly školami kvalitními, dokázaly pečovat nejen o studenty, ale i o pedagogy, kvalitně hodnotili práci žáků a zároveň dostávali zpětnou vazbu.

Zkrátka, je toho spousta. Společně hledáme cestu, jak zachovat gymnaziální charakter výuky zmíněných ročníků a zároveň splnit státní kritéria mířená více na základní vzdělávání. Učit podle nového programu je potřeba nejpozději od září roku 2027. Tak na nás můžete myslet, ať se nám změny podaří dobře začlenit.

Marie Knappová ●

Duše spravedlivých jsou v Boží ruce

Duchovní zamyšlení k slavnosti Všech svatých a památce všech věrných zemřelých

Na začátku listopadu vstupujeme do doby, která je hluboce prodchnuta vzpomínkou, vírou a nadějí. V pátek 1. listopadu oslavíme slavnost Všech svatých, naši hlavní poutní slavnost v kostele Všech svatých. Na hřbitově i v chrámu budeme děkovat za zástup těch, kteří nás předešli do nebeské slávy — za všechny svaté, známé i neznámé, jejichž život byl naplněn Boží milostí a věrností až do konce.

V tento den si zároveň připomínáme, že svatost není vyhrazena jen několika vyvoleným, ale že je povoláním pro každého z nás. Svatý je ten, kdo přijal Boží lásku do svého života a nechal se jí proměnit. Svatí jsou ti, kteří žili Kristovo evangelium naplno — někdy hrdinsky, jindy v tichosti každodenní oběti. Právě proto mluvíme o „zástupu svatých“, jak čteme v knize Zjevení:

„Viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nedokázal spočítat, ze všech národů, kmenů, lidu a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oblečení do bílého roucha“ (Zj 7,9). Tento obraz nebeské liturgie nám ukazuje cíl našeho života — společenství s Bohem, v němž každý člověk, očištěný od hříchu, nalezne své místo v dokonalé lásce.

Hned 2. listopadu slavíme Vzpomínku na všechny věrné zemřelé. V tento den budeme při slavnostní mši v chrámu svaté Barbory pamatovat na všechny naše blízké, kteří nás předešli na cestě víry a naděje. Modlíme se za jejich duše, zvláště za ty, které ještě čekají na plné sjednocení s Bohem — za duše v očistci.

Očistec chápeme jako stav duše, která již patří Bohu, ale potřebuje být očištěna od všeho, co brání plnému společenství s Ním. Není to místo utrpení bez naděje, ale proces lásky, v němž Boží milost dokončuje proměnu člověka. Tento pohled vychází z víry v Boží milosrdenství a je podpořen i biblickými prameny: v 2. knize Makabejské (2 Mak 12, 45) čteme o modlitbě za zemřelé, „aby byli osvobozeni od svých hříchů“.

„Duše spravedlivých jsou v Boží ruce“ (Mdr 3,1–9)

Vrcholným biblickým textem, který vyjadřuje naději na věčný život, je Kniha Moudrosti, zejména pasáž 3,1–9: „Duše spravedlivých jsou v Boží ruce, muka smrti se jich nedotkne. V očích nerozumných se zdáli mrtví, jejich od-

chod se pokládal za neštěstí, ale oni jsou v pokoji... Bůh je zkoušel a shledal je hodnými sebe. Jako zlato v tavicí peci je vyzkoušel a přijal je jako oběť celopalnou.“

Tento text je silným vyznáním naděje proti beznaději. Smrt tu není konec, ale přechod — návrat k Bohu, který člověka stvořil z lásky. Spravedliví, ti, kdo žili s důvěrou v Pána, jsou nyní v Jeho rukou, v bezpečí, kam zlo nemá přístup. Exegeze tohoto úryvku ukazuje, že už starozákonní Izraelité začali chápat život po smrti jako účast na Boží slávě, nikoli jen jako pobyt v říši mrtvých. Tato víra se naplnila v Kristu, který svou smrtí a zmrtvýchvstáním otevřel cestu do života věčného všem, kdo v Něho věří.

Kořeny křesťanské památky zemřelých

Tradice vzpomínky na zesnulé sahá do prvních staletí křesťanství. Již v katakombách se první křesťané modlili za své zemřelé bratry a sestry a slavili eucharistii na jejich hrobech. Oficiálně byla památka všech věrných zemřelých zavedena v 10. století v benediktinském klášteře v Cluny, odkud se rozšířila do celé církve. Od té doby si církev od 1. do 8. listopadu připomíná zesnulé a věří, že modlitba, oběť a skutky milosrdenství mohou duším v očistci pomoci k úplnému sjednocení s Bohem.

V těchto dnech, kdy přicházíme na hřbitov, zapalujeme svíčky a přinášíme květiny, se nejedná jen o vnější gesto. Hřbitov je místem ticha, modlitby a naděje. Je znamením, že smrt není posledním slovem, ale bránou do života. Svíčka, kterou zapalujeme, symbolizuje Krista — Světlo světa, které září i ve tmě smrti. Když kráčíme mezi hroby, uvědomujeme si, že jsme poutníci na cestě do věčnosti. Všichni patříme do jednoho společenství — církve putující, trpící a oslavené. A právě proto se modlíme: aby jednou i o nás mohlo být řečeno, že naše duše jsou v Boží ruce.

Slavnost Všech svatých a památka všech věrných zemřelých nám každoročně připomínají, že život má svůj cíl — věčné společenství s Bohem. Všichni jsme povoláni ke svatosti a všichni jsme spojeni láskou, která přesahuje smrt. Kéž nás tato víra naplní pokojem a odvahou žít tak, abychom i my jednou mohli stanout mezi svatými a slyšet ta slova Pána:

„Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa“ (Mt 25,34).

„V posvátném rouchu se klaňte Hospodinu“

Liturgická roucha v sobě odrážejí posvátnost liturgie a jsou nedílnou součástí naší bohoslužby. Jejich vývoj ukazuje snahu Církve vyjadřovat víru vizuálními prostředky a přibližovat bohoslužbu věřícím. Roucha také vyjadřují postavení a hodnost osob zapojených do liturgických obřadů — biskupů, kněží, jáhnů, ale i laiků.

Bohoslužebným rouchům se už ve Starém zákoně připisoval symbolický význam. Hospodin přikazuje Mojžíšovi, aby Áron a jeho synové měli zvláštní roucha k bohoslužbě (Ex 28-29). „Udělej svému bratru Áronovi posvátné roucha na čest a k ozdobě“ (Ex 28,2). Roucha byla chápána jako znamení oddělení kněží pro službu Bohu, na rozdíl od běžného oděvu lidu. V žalmu 29,2; 96,9 je psáno: „V posvátném rouchu se klaňte Hospodinu“. Ezechiel píše, že kněží mají při vstupu do svatyně zvláštní lněná roucha, která nesmějí vynášet ven mezi lid, aby neposvěcovali lid posvátností rouch (Ez 44,17–19).

Nový zákon už nepřikazuje konkrétní liturgická roucha, protože Kristus je veleknězem „navěky podle řádu Melchisedechova“ (Žid 7). Zj 7,9–14; 19,14 — svatí a andělé stojí před Bohem „oděni v bílá roucha“. V Gal 3,27 — „Všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, Krista jste oblékli.“ Roucho se stává symbolickým oděvem spásy a svatosti (Iz 61,10). Z toho vyplývá, že liturgická roucha v křesťanské tradici mají dvojí význam:

Historický — navazují na starozákonní chrámový kult a oddělení kněží.

Symbolický — oděv Krista a svatých, viditelné znamení, že služebník při liturgii jedná *in persona Christi* a odkládá svůj „obyčejný“ život. Liturgie není osobní záležitostí předsedajícího, ale projevem Církve. Oděv kněze při liturgii poukazuje na to, že to není on, kdo předsedá danému shromáždění, ale že je to Kristus.

Bohoslužebná roucha vedle vznešenosti liturgie zdůrazňují i vznešenost celého shromáždění ve svém celku i v jednotlivcích, dále poukazují na významnost daného dne, na přítomnost Krista. Svůj význam v symbolice liturgického oděvu mají barvy, které mají přiblížit atmosféru jednotlivých svátků a slavností (k tomu si řekneme příště).

Jaké jsou části liturgického oděvu a jaký je jejich význam?

Základním oděvem, který křesťané nosili při bohosluž-

bách, byla římská tunika, ze které později vznikla **alba**. V průběhu dějin přestala být bílá tunika požadována od všech účastníků bohoslužby a stala se oděvem kléru. Do dnes nám tento oděv připomíná význam křtu a křestní závazky. Alba je i dnes základním liturgickým oděvem, který mohou nosit i laici. Ve středověku se z alby vyvinula **rocheta**. Tu u nás můžete vidět hlavně na ministrantech. Ale je to samozřejmě i oděv, který nosí duchovní. Tento druh oděvu symbolizuje čistotu duše.

Kněžská sutana nazývaná **klerika** se vyvinula z barbarské tuniky s rukávy, která se nosila v římském impériu v důsledku změn v civilním oblékání. Když sekulární móda v pozdější době tuto tuniku upravovala a zkracovala, v církvi se zachovala její delší forma až po kotníky. Odtud se někdy označuje jako talár z latinského talus — kotník. Barva a styl cingula (pásu) pak rozlišuje církevní hodnosti.

Jestliže základem pro spodní liturgická roucha byla římská tunika, tak základem svrchního liturgického oděvu byla tóga a paenula, ze kterých vznikla **kasule** neboli **ornát**. Můžeme z ní odvozovat i **pluviál** — původně plášť do deště opatřen kapucí. Dnes pluviál používáme při neeucharistických bohoslužbách (procesích, adoracích, žehnáních nebo při slavnostních liturgických úkonech mimo mši svatou). Ornát symbolizuje lásku, kterou kněz při slavení svatosti přináší Bohu a věřícím a je znamení Kristovy oběti na kříži. Kněz se obléká do ornátu, jako symbolu, že jedná „in persona Christi“ — ve jménu a osobě Krista, který je pravým veleknězem. Pluviál symbolizuje Boží ochranu a péči, podobně jako Bůh chrání svůj lid.

Svrchním liturgickým rouchem jáhna je **dalmatika** ve tvaru písmene T se širokými rukávy. Dalmatika se vyvinula

z krátké římské tuniky, která sahala po kolena a nosili ji vojáci, dělníci a otroci.

Další částí liturgického oděvu je **štóla**. Protože štóla byla císařem propůjčeným odznakem státním úředníkům, stala se liturgická štóla znamením moci svátostného svěcení — užívají ji nositelé služebního kněžství při výkonu své služby: udělování svátostí a svátostin. Jáhen ji nosí jako šerpu z levého ramene přes prsa k pravému boku, kněží pak volně podél těla. Symbolicky má štóla značit jho Páně, kterým jsou závazky svěcence.

I liturgické oblečení není neměnné — podléhá vývoji a do určité míry i módním trendům co se týká materiálu a vzorů. Pro chrám sv. Barbory byla proto pořízena nová liturgická roucha, navržená přímo na míru s originálním motivem klenby chrámu. Autorem i zhotovitelem těchto rouch je náš kaplan P. Michal Šramko.

Jaroslav Bouška ●

Církevní mateřská škola

Začátek školního roku v naší školce

V pondělí 1. září 2025 se po pětítýdenní odmlce opět otevřely brány Církevní mateřské školy sv. Jakuba v Kutné Hoře. Všichni jsme se sešli v kostele svatého Jakuba, kde jsme se spolu se žáky a pedagogy z kutnohorského Církevního gymnázia zúčastnili mše svaté a zahájili tak nový školní rok. Poté jsme se přemístili na školkovou zahrádku a společně strávili příjemné dopoledne.

Další dny prvního zářijového týdnu se pak už nesly v duchu tradičního školkového režimu. Velkou zkouškou byly první dny nového školního roku především pro naše nové školáčky. Avšak díky velmi pozvolnému adaptačnímu plánu, který byl přizpůsoben individuálním potřebám každého dítěte, jsme vše hravě zvládli.

Druhý zářijový víkend se pak nesl v duchu dalšího vzdělávání našich pedagogických pracovníků. V prostorách kutnohorského arciděkanství se totiž konal dvoudenní celorepublikový seminář Elkonin: Výprava do krajiny hlásek,

který nás velmi obohatil a umožnil nám ještě lépe uchopit přípravu předškoláků na čtení.

V prvním měsíci nového školního roku jsme pak nevynechali ani mezi rodiči a dětmi oblíbenou Otevřenou zahradu, která se tentokrát zaměřila na udržitelnost a uskutečnila se formou Swapu (*druh akce, kde si lidé navzájem vyměňují své nepotřebné věci, pozn. red.*).

V posledním zářijovém týdnu do školky dorazilo divadélko Úsměv a zahrálo dětem tematicky velmi aktuální představení O kamarádství. V tomto týdnu jsme také vyrazili na statek u Pipků do Nové Vsi u Leštiny, kde nás čekala naprosto úžasná a dobrodružná cesta traktorem do nedalekého lesa, ve kterém jsme splnili několik úkolů, zasadili dva malé stromky a užili si čas na netradičním lesním hřišti. Jak je patrné, září bylo opravdu nabitě a my se už velmi těšíme, co zajímavého nám přinese měsíc říjen.

Iveta Neubergová ●

Výlet zaměstnanců farnosti za podlipnickými kostely

Křivolakou krajinou ošlehanou dějinami vedou úzké, místy rozbité cesty ke třem gotickým perlám venkovské sakrální architektury. Kostely sv. Martina v Dolní Městě, sv. Jiří v Řečici a sv. Markěty v Loukově tvoří skupinu tzv. podlipnických kostelů, roztroušených v malebné krajině pod hradem Lipnice nad Sázavou.

O čtyřiačtyřicátém výročí kněžského svěcení otce Vladislava jsme se vypravili na společný výlet směr Humpolec, kde nás čekal báječný oběd v restauraci pivovaru Bernard.

Poté už naši výpravu netrpělivě vyhlížel lipnický otec Maximilián u kostela sv. Jiří v Řečici. Podle nejnovějších badatelských hypotéz byla skupina podlipnických kostelů v době svého vzniku prostředkem christianizace vzdálenějších držav vilémovského a želivského kláštera. Po založení hradu Lipnice na počátku 14. století přešly kostely v Řečici a Dolním Městě pod panskou správu. Pravděpodobně ve třetí čtvrtině 14. století byla v kostele sv. Jiří realizována bohatá nástěnná výmalba, z níž se některé výjevy dochovaly dodnes.

Zatímco nás otec Maximilián provádí po nevelkém interiéru, obdivujeme monumentální postavu sv. Kryštofa a scénu Umučení sv. Erasma na severní straně lodi. Na evangelijní straně východní stěny lodi se rýsuje obraz člunu s dvanácti apoštoly s nimby okolo hlavy, které díky fragmentárnímu dochování připomínají spíš rohlíky než svatozáře. V presbytáři jsou vymalovány scény Ukřižování a Posledního soudu.

Cyklus maleb zde vrcholí ve východní klenební kápi postavou Trůnícího Krista, obklopeného symboly čtyř evangelistů a zobrazením slunce a měsíce. Provedení řečických maleb bylo až do nedávna považováno za „primitivní“, což silně kontrastuje s jejich vyspělým ikonografickým programem. Nejnovější restaurátorské průzkumy však prokázaly značnou deformaci maleb, ke které postupně docházelo díky „neodborným“ opravám již od 15. století.

Kromě výmalby nás zaujaly dva gotické náhrobníky, z nichž jeden je zasazený v podlaze presbytáře a druhý slouží jako krycí deska oltářní menzy v sakristii. Drobný kostelík s pravoúhlým presbytářem je zasazený do středu hřbitova, kde stojí i zvonice s márnici v níž se nachází vol-

ně přístupná výstava. Zajímavostí je i dochovaný val za hřbitovní zdí, dokládající obrannou funkci řečického kostela.

Přesouváme se ke kostelu sv. Markéty v zaniklé vsi Loukov, který je z celého podlipnického souboru nejmladší. Donátorem kostela byl na konci 14. století zemanský rod „z Lůkého“. Stavba na první pohled zaujme pětibokým presbytářem s opěráky a hroťitými okny s kružbami. Dominantní věž byla přistavěna až v 17. století. Bravurně provedená vnitřní výmalba ze samého závěru 14. století dala vzniknout fenoménu „mistra Loukovského kostela“, jemuž je připisována vnitřní výzdoba v řadě dalších sakrálních staveb.

Po společném focení následujeme motorku otce Maximilána do Dolního Města. Tamější kostel sv. Martina, pů-

vodně zasvěcený sv. Janu Křtiteli nese v interiéru kompozičně dokonalou výmalbu z počátku 14. století. Archaická sakristie s nepřístupnou kostnicí v suterénu odkazuje až na románsko-gotický stavební horizont. Obohaceni o spoustu nových podnětů a jednu novou knihu se loučíme se vzácnými svědky života ve středověku a míříme vycházkou ke „zlatým vočím“ nad zatopeným lomem pod Lipnicí.

Společných výletů jsme s kolegy zažili už několik, ten za podlipnickými kostelíky byl jeden z nejlepších. Dojmy a nové poznatky v nás budou rezonovat ještě dlouho a možná se na Vysočinu brzo vrátíme, třeba na některou z akcí, pořádanou spolkem Přátelé podlipnických kostelů.

Jana Vyčítalová ●

Různé

Chystáme farní stolní kalendář

S radostí oznamujeme, že se připravuje náš první farní stolní kalendář pro nadcházející rok. Nebude to jen soubor krásných fotografií, ale především pohled na život našeho společenství — chvíle víry, setkávání a radosti, které tvoří srdce naší farnosti.

Věříme, že kalendář bude nejen praktickým pomocníkem, ale i malým svědectvím o tom, že naše farnost žije — a že Bůh je stále uprostřed nás. Podrobnosti o distribuci kalendáře přineseme v příštím čísle farního zpravodaje.

redakce ●

Letos opět s krásným počasím v zádech

Máme za sebou osmý ročník Běhu pro Zvon. Na posvícenskou neděli bylo opět krásné počasí, tak byl o závod velký zájem. Tradičního běhu se v trasách 10 a 3,5km s dětským závodem s překážkami zúčastnilo 212 závodníků. (121 dospělých běžců, 26 juniorů a 65 dětí) Závod se konal tradičně ve třech dospělých a třech dětských kategoriích rozdělených na muže a ženy, potažmo chlapce a děvčata.

Jak všichni víme, naše farnost není žádným sportovním klubem a závodění není naší silnou stránkou. Tedy je s podivem, že se přesto Běhu pro Zvon věnujeme s dvouletou covidovou přestávkou již 10let. Náš závod je však výjimečný atmosférou, kterou se pokoušíme do celého odpoledne přinést. Nemám tolik srovnání s „profí“ závody, ale kulisy gotického města s využitím přilehlé fary a občerstvením pod lípou za účasti mnoha dobrovolníků je myslím jedinečná. A když pozoruji veselé tváře závodníků, kteří běží pro radost, těší mě, že každý rok znovu najdeme odvahu se do organizace pustit.

V letošním ročníku jsme spojili s Církevním gymnáziem v Kutné Hoře a byla to výborná volba. Spolupráce se studenty i učiteli byla nadstandardní. Radka Karelová jako

tělocvikářka nadchla některé studenty tak, že se zúčastnili závodu, jiní přišli jako dobrovolníci. U registrace spolupracoval pan ředitel Jiří Holeček, na trase se pohybovali studenti i profesori, v zelených tričkách byli nepřehlédnutelní závodníci z CIGY.

V loňském roce se všem velmi zalíbil dětský závod s překážkami. Ve spolupráci s Koudelníkovým závodem jsme se opět spojili s Olympia Spartan Training. Michal Pavlík se ujal návrhu trasy s překážkami v nádvoří Vlašského dvora a přilehlém parku. TJ. Sokol Kutná Hora nám zapůjčila překážky pro nejmenší děti.

Nepřetržitě, téměř tříhodinového moderování závodu se ujal Vladislav Brokeš, v zádech mu hudební kulisu zajišťoval Michal Šramko. Celkem se dopočítáváme 63 dobrovolníků z řad farníků, studentů, sokolů, spartanských sportovců a dalších pomocníků.

Ceny pro vítěze nám připravili v chrámu sv. Barbory, Vinné sklepy poskytli výborné kutnohorské víno a na 3D tiskárně vytiskl hračky pro děti Viktor Darebný. Medaile již tradičně navrhl a sponzorsky vytiskl Michal Kotyza. Novinkou závodu je vložený čip do těla medaile, kde lze načíst [www.stranky naší farnosti](http://www.stranky.nasi.farnosti).

V přípravách závodu bychom se neobešli bez podpory ze strany otce Vladislava. Spoustu práce odvedl Jarda Bouška, který zajistil propagaci na sociálních sítích, tvorbu plakátů, diplomů, popisků. Velký dík patří také fotografům. Fotografie si můžete prohlédnout na stránkách kutnohorské farnosti. Bez podpory vás, dobrovolníků, nadšenců a přátel by se žádný běh nemohl podařit. Je skvělé, že jste si v časech shonu, starostí a také mnoha dalších akcí našli čas. Děkujeme.

Soňa Krejčová ●

Příběhy, které se opravdu staly: Bud' připraven k udání

V novém zpravodaji Vám představím knihu „Bud' připraven k udání“, kterou jsme pro Vás zakoupil na doporučení ze sedlecké farnosti.

Autorem této knihy o nedávné historii je Miloš Doležal, básník, dokumentarista a badatel. Jeho nejznámějším dílem je dvojdielná dokumentární monografie o P. Josefu Toufarovi. Další archivní materiály zpracoval do několika knih dokumentárních povídek a nejnovější je právě tato.

První případ v knize bude pro nás asi nejzajímavější. Týká se obce Bohdaneč, kde to mnozí znáte. V červnu r. 1945 zde začal působit P. Josef Hanus, pozdější děkan, vynikající kronikář, fotograf a autor „Pamětní knihy“ Bohdanče. Obec patřila tehdy do ledečského vikariátu. Z fary v Dolních Kralovicích objížděl koňským potahem opatrovat odlehlé farnosti a cestou mohl vše bystře pozorovat a zapisovat. Jezdívával až do Ledče a Zruče nad Sázavou, kde byl farářem mladý P. Tomáš Sobola a spoléhal také na jeho pomoc. Ze všech těchto míst popsal Hanus v kronice situace, kterých byl svědkem bezprostředně po válce. Zemřel v r. 1954 a je pohřben v Bohdanči.

Ve druhé povídce autor zpracoval příběh Čenka Františka Císaře a jeho sourozenců. Tento mecenáš provozoval sklárny v osadách, ležících při řece Sázavě od Ledče n/S. až po Havlíčkův Brod. Měl velké sociální citění a hned po válce byl dohnán k sebevraždě. Na jeho pohřbu pronesl odvážnou řeč právě P. Tomáš Sobola, který byl nakonec roku 1951 odsouzen ve zinscenovaném procesu.

Další povídka se týká zatčení P. Toufara. Při něm figuroval v přestrojení za novináře příslušník STB Bohuslav Růžička. Autor se snažil poznat pohnutky jeho jednání a dlouho hledal v archivech jeho stopu. Tento „hrdina“ se

v r. 1951 zastřelil z nešťastné lásky k další příslušnici STB.

Také další povídka se týká okolí obce Číhošť. V obci Zahradka byl v r. 1956 farářem ustanoven P. Josef Němec. Byla mu zde přidělena tzv. trestná fara. Ředitel tamní školy se ho rozhodl zlikvidovat a využil k udávání děti – pionýry. P. Němec byl odsouzen již poněkolikáté na práci v dolech. Po návratu do svého rodiště v Železných horách pracoval manuálně, neměl státní souhlas. Autor se s ním setkal v r. 2008 a krátce potom P. Němec zemřel.

Další dva příběhy pojednávají o osudu básníka Jana Zahradníčka. První popisuje návrat básníka z vězení, jeho pohřeb a také příběh jeho ženy Marie. Vše je doplněno archivními materiály a fotografiemi. Ve druhém je popsán odvážný čin jednoho z dozorců věznice na Pankráci Václava Sísle. Byl pokládán za jednoho z těch „hodných“, občas pracoval ve vězeňské tiskárně a podařilo se mu vynést Zahradníčkovy básně. Na své chatě u Krňan je v láhvi zakopal a teprve v r. 1968 se odvážil je spolu se synem vyzvednout. Právě sem se autor knihy spolu s tímto synem a synem J. Zahradníčka vypravil. Chata však již na pozemku nebyla, místo ní zde stál velký obytný dům jiných majitelů.

Kniha je zajímavá zvláště pro čtenáře, kteří se zabývají poválečným obdobím a historií našeho okolí. Můžete si ji zapůjčit spolu s ostatními tituly vždy po nedělní mši svaté, kdy bývá na arciděkanství, také při nově zaváděné kavárně, kdy si můžete knihovnu v klidu prohlédnout. Ve všední dny Vás obslouží zaměstnanci farní kanceláře v pracovní době. Děkujeme všem, kteří věnovali přečtené knihy do naší knihovny

Milena Pfaiřová ●

Kalendář akcí

so	1. 11.	Slavnost Všech svatých	17:00	kostel Všech svatých
ne	2. 11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	18:00	chrám svaté Barbory
út	4. 11.	Dětská mše svatá	16:00	kostel Matky Boží
út	11. 11.	Svatomartinský průvod	17:00	kostel svatého Jakuba
čt	13. 11.	The Chosen club	18:30	Arciděkanství
ne	16. 11.	Sbírka na podporu katolických médií		
po	17. 11.	Mše svatá	18:00	chrám svaté Barbory
út	18. 11.	Pastorační rada farnosti	19:00	Arciděkanství

Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora

DUŠIČKY 2025

**1 / 11 17:00 hod.
kostel Všetech svatých
poutní mše svatá**

po skončení mše svaté půjdeme průvodem na hřbitov,
kde se pomodlíme za zemřelé

**2 / 11 18:00 hod.
chrám sv. Barbory
mše svatá za zemřelé**

v průběhu mše zazní Requiem od Jana Evangelisty Kypty
vystoupí: USPS Tyl - vede Zdeňek Licek, Viktor Darebný - varhany